

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE LVA XIV.

K 6. SVĚTOVÉMU DNI PRARODIČŮ A SENIORŮ

(26. 7. 2026)

Já přece na tebe nezapomenu (Iz 49,15)

Drazí bratři a sestry,

ústý proroka Izaiáše Pán slibuje, že na nikoho z nás nikdy nezapomene. Ujišťuje nás, že má naše tváře vryté do dlaní svých rukou (srov. Iz 49,16) a že jeho láska je větší než láska matky k jejímu dítěti (srov. Iz 49,15). Prorok nám dává nahlédnout do důvěrného a intenzivního dialogu, v němž se Bůh obrací ke každému z nás i k celému lidu a oslovuje je důvěrným „ty“. I dnes můžeme tato slova vztáhnout na každého z nás a každý z nás může zaslechnout, že právě jemu je řečeno: „Nikdy na tebe nezapomenu.“

Tato slova naplňují útechou a důvěrou. Jsou odpovědí na úzkostný pocit, který trápí lidské srdce: „Hospodin mě opustil, Pán na mě zapomněl“ (Iz 49,14). Jak často se v Písmu svatém, zejména v žalmech, modlitba rodí z pocitu ztracenosti těch, kteří mají dojem, že jejich život nikoho nezajímá a že jsou opomíjeni! Bolestný pocit, že jsme zapomenuti, bohužel svírá mnoho lidí a mezi nimi je nemalý počet seniorů.

Boží láska, která naopak na nikoho nezapomíná, se nabízí jako projev spravedlnosti a odpověď na anonymitu, v níž se lidský život až příliš často ztrácí. Zejména nad životy mnoha seniorů se zdá být rozprostřen závoj, který rozostřuje rysy tváří a zahaluje je do zapomnění. To se děje v domovech, kde vládne osamělost, a také v těch pečovatelských zařízeních, kde hrozí, že jedinečnost každého člověka bude redukována na číslo jeho lůžka nebo na jeho diagnózu.

Slavení Světového dne prarodičů a seniorů je příležitostí znovu objevit, že církev je povolána být matkou všech a že v každém věku je vždy možné vnímat, že jsme syny a dcerami Božími. Ať je tedy tento den podnětem pro všechny, zejména pro mladší generace, aby obnovili krásný zvyk navštěvovat své prarodiče, starší členy rodiny a také ty, které nikdo nenavštěvuje. Přineste jim prostřednictvím tohoto poselství a své přítomnosti papežovu blízkost a lásku. Dbejte na to, aby slova proroka „Já přece na tebe nezapomenu“ nabyla podoby něžného a láskyplného setkání. „V době, která má sklon vše zrychlovat a tříštit, lidské tělo stále vyžaduje péči a uznání od něžných rukou, pozorných myslí a laskavého hlasu. Digitální kultura rozmnožuje spojení a otevírá nové možnosti setkání; lidské srdce si však zachovává nenahraditelnou potřebu blízkosti“ (encyklika *Magnifica humanitas*, 239).

Církev zná utrpení svých nejstarších dětí, dobře ví, že se na ně příliš často pohlíží s předsudky a jsou považovány za zátěž; je si vědoma toho, že ekonomika zaměřená na zisk oslabuje rodinné vazby. Ví, že mnoho seniorů je opuštěno svými dětmi, které jsou nuceny emigrovat nebo v některých případech bojovat ve válce. Z každého z těchto důvodů s radostí ohlašuje Pánovo zaslíbení: „Já přece na tebe nezapomenu!“

V každém věku, ale zejména když už nejsme mladí, je krásné znovu objevit, jak řekl blahoslavený Jan Pavel I., že jsme příjemci „nehynoucí Boží lásky. Víme, že nad námi vždy bdí, i když se zdá, že je noc. Je otcem, ba více, je matkou“ (*Angelus*, 10. září 1978). I když nás to možná spontánně nenapadne, pravdou je, že ani ve stáří nepřestáváme být syny a dcerami, a proto pro nás platí každodenní pozvání, abychom se vrátili do náruče Boha, jehož láska je zároveň otcovská i mateřská.

Mnozí lidé objevují Boží něhu v průběhu svého života, někdy dokonce až v jeho poslední etapě. Na rozdíl od minulosti se totiž stále častěji stává, že člověk zestárne, aniž by prožil skutečnou zkušenost víry. Pokročilý věk se v takovém případě, právě díky otázkám, které si v této životní etapě klademe s větší naléhavostí, může stát vhodným časem k zahájení či obnovení duchovního života. Na této nové cestě lze poznat, že Bůh, jak říká svatý Augustin, „je matkou, protože zahřívá, protože živí, protože kojí, protože chrání“ (*Komentář k Žalmu 26*, II, 18). Toto vědomí nám pomáhá nestyďet se za křehkost, která se v nás projevuje, a také pochopit, že všichni vždy potřebujeme jeden druhého a žadoníme o pozornost

a péči. K Bohu, který se nám přibližuje a kterého se učíme rozpoznávat v jeho něžnosti, se nyní můžeme s důvěrou synů a dcer obracet v modlitbě. Nikdy není pozdě začít se k němu obracet. Může to být velkým darem pro všechny.

Drazí senioři a seniorky, papež František o vás hovořil jako o „novém lidu“ (*Katecheze*, 23. února 2022), neboť počet lidí v pokročilém věku v dějinách lidstva nikdy nebyl tak vysoký jako dnes. Je proto nanejvýš důležité, abychom spolu s vámi, „novým lidem“, přemýšleli o tom, jaké může být naše povolání, když se zdá, že křehkost, která člověka provází od narození, začíná převládat. Dovolte mi říci vám: nebojte se křehkosti! Právě tato slabost v sobě skrývá nový potenciál, který osvětluje i další období života. Když je totiž křehkost přijata a uznána, „otevívá srdce vzájemné podpoře a vzývání toho, kdo může darovat to, co žádná lidská moc nedokáže zaručit: hluboké smíření srdcí a s ním i pravý pokoj“ (*Setkání s alžírskou komunitou*, bazilika Panny Marie Africké, Alžír, 13. dubna 2026).

Takto můžeme jako křesťané prožívat stáří: jako „křehcí“, ale zároveň „povolání“. Muž i žena se totiž mohou i ve stáří znovu narodit (srov. Jan 3,4-6) a spolu s prorokem zvolat: „V obrácení a klidu je vaše spása; v pokoji a důvěře je vaše síla“ (Iz 30,15). Síla, která se může stát pozváním, abychom při zajišťování lidského soužití nesahali k cestám arogance a moci, ale k cestám smíření a pravého pokoje. V této době, tak krutě poznamenané válečným a sociálním násilím, si mnozí kladou otázku, jaký bude svět, ve kterém budou vyrůstat jejich vnoučata. Vyzývám vás, moji drazí, abyste se ke mně připojili a vytrvale se modlili, aby brzy nastal mír na celém světě.

Milé sestry a bratři v pokročilém věku, děkuji vám, že mě každý den podporujete svými modlitbami, zvláště když se modlíte růženec. Z celého srdce vám to opětuji a přeji, ať nás Pán, který na nás nikdy nezapomíná, vždy obnovuje ve víře, naději a lásce!

Ve Vatikánu dne 15. června 2026

papež Lev XIV.